

РЕШЕНИЕ

№ 818

гр. София, 12.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10778** по описа за **2020** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано по касационната жалба на Р. А. К. срещу решение №158983 от 24.07.2020 г., постановено по НАХД № 5458/2020 г. по описа на Софийския районен съд, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) за налагане на глоба, серия К № 3143949 от 03.01.2018 г. Обосновават се съображения за неправилност на решението, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК. Твърди, че районният съд не е взел предвид допуснатите в административнонаказателното производство съществени нарушения на процесуалните правила, а именно: поставянето на знака не е направено по изискванията на Наредба № 18/23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройство, както и че доколкото издадения електронен фиш се аргументира със Заповед № РД-11-1065/27.10.2017г., която не е обявена по законоустановения ред, то ЕФ е незаконосъобразен. Моли съда, да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на Софийския районен съд и да върне делото за ново разглеждане от друг състав на съда.

Ответникът - Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи- С. в

о.с.з. не се явява и не се представлява. В представената по делото писмена защита от 01.12.2020 г. изразява становище за неоснователност на подадената касационната жалба. Моли решението на Софийския районен съд да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази валидността, допустимостта и правилността на обжалвания съдебен акт, намира касационната жалба за НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е електронен фиш за налагане на глоба, серия К №3143949 от 03.01.2018 г., с който е ангажирана административно наказателната отговорност на касатора на основание чл. 189, ал. 4 във връзка с чл. 182, ал. 2, т. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) за извършено нарушение по чл. 21, ал. 2, във вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното:

На 03.01.2018 г., в 16:16 часа, лек автомобил марка „А. Р. 156“, с ДК [рег.номер на МПС] , се е движел по Автомагистрала „Т.“, с посока на движение от [населено място], на км. 46+000 към [населено място], със скорост от 120 км.ч. - при разрешена скорост от 70 км.ч. за извън населено място, въведено с пътен знак В-26. Нарушението е установено и заснето с автоматизирано техническо средство №TFR1-M №507. При извършена справка е установено, че автомобилът е собственост на Н. Н. Ч., която попълнила декларация по реда на чл. 188 от ЗДвП, че на процесната дата автомобилът е управляван от Р. К., като приложила и копие на нейното СУМПС.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на електронния фиш не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице, от обективна и субективна страна е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Настоящият състав изцяло кредитира събраните в хода на въззивното производство писмени доказателства, доколкото същите са логични, последователни и непротиворечиви. По делото не са събрани доказателства, които да оборват установената в Електронен фиш фактическа обстановка. Такива не бяха представени и

в касационното производство.

Касационната инстанция напълно споделя мотивите на Софийския районен съд, които са подробни и обосновани. Съдът се е произнесъл по наведените от жалбоподателя съображения, извършил е служебна проверка за законосъобразността на издаденият електронен фиш и наличие на съществени процесуални нарушения в производството /каквито не са установени/, поради което решението му е правилно и законосъобразно.

Правилен е извода на въззивната инстанция основан на събраните по делото доказателства, че касаторът е нарушил чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. По аргумент от чл. 21, ал. 1 ЗДвП ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили в населено място е 50 км/ч. и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак - чл. 21, ал. 2 ЗДвП. Р. К., като участник в движението, не се е съобразила с ограничението на скоростта за извън населено място, въведено с пътен знак В-26. В разглежданият случай е установено, че касаторът е управлявал лек автомобил със скорост от 120 км/ч., тоест с 50 км/ч. над разрешената скорост от 70 км/ч., което е установено и заснето с радар TFR1-M с № 507. Техническото средство е преминало периодична проверка за техническа изправност, видно от Протокол № 4-41-17 г. на Лаборатория за проверка на радарни скоростомери и анализатори за алкохол в дъха, в който коректно е описан процесния радар с идентификационния му номер, а именно № 507. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, като приложените снимки съгласно чл. 189, ал. 15 ЗДвП са годни веществени доказателства.

По силата на чл. 182, ал. 2, т. 5 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост извън населено място, се наказва за превишаване от 41 до 50 km/h - с глоба 400 лв., поради което наложеното наказание е в предвидения в закона размер и не подлежи на корекция.

Обжалваният електронен фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане. В случая разпоредбата на чл. 54 ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство, в отсъствието на контролен орган. Макар и нормата на чл. 189, ал. 11 ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Ето защо и след като в нормата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП не е предвидено като задължително условие посочването на конкретен издател, датата на издаване и срок за обжалване на електронния фиш, то липсата им не представлява съществено процесуално нарушение на изискванията към формата и съдържанието на електронния фиш.

Разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП предвижда, че електронният фиш следва

да бъде издаден в отсъствие както на контролния орган, така и на нарушителя. Електронният фиш има както установителни, така и санкционни функции, но доколкото съгласно § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП се изготвя от административно-информационна система, в тази процедура не е предвидено произнасяне на административнонаказващ орган, поради това не съдържа подпис или обозначение на административни органи. В тази насока на разсъждения следва да се допълни, че са неприложими и разпоредбите на чл.36-чл.58 от ЗАНН, поради което и правилна е преценката на въззивния съд за съответствие на процесния електронен фиш с изискванията за съдържанието му.

Касационната инстанция не споделя доводите на касатора за допуснати процесуални нарушения в административнонаказателното производство, изразяващи се в поставяне на знака без да се съобразят изискванията на Наредба № 18 от 23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци. Закона за пътищата предвижда, че собствениците или администрацията, управляващи пътищата, могат да въвеждат временни забрани за обществено ползване на отделни пътища или участъци от тях при извършване на ремонтни работи, при природни бедствия и аварии, при неблагоприятен водотоплинен режим на настилката, при възникване на опасност за сигурността на движението и при провеждане на масови спортни мероприятия (чл.9, ал. 3). Съгласно чл. 5, ал. 1 от Наредба № 18/2001 г., условията и редът за използване на пътните знаци и на другите средства за сигнализиране на пътищата при извършване на строителство или ремонт, на дейности по поддържането, при аварийни ситуации и др. в обхвата на пътя се определят с Наредба № 3 от 2010 г. за временната организация и безопасността на движението при извършване на строителни и монтажни работи по пътищата и улиците (ДВ, бр. 74 от 2010 г.). Видно от чл.81, ал.1 от Наредба № 3 от 2010 г. за временната организация и безопасността на движението при извършване на строителни и монтажни работи по пътищата и улиците органите по чл. 80, съгласували ВОБД, с изключение на службите за контрол на Министерството на вътрешните работи, издават заповед за въвеждане и поддържане на ВОБД, с която се указват временният режим на движение, срокът на действие на ВОБД и съставът на комисията за приемането на временната организация и за нейното премахване. В кориците на делото се съдържат безспорни доказателства за изпълнение на законовите изисквания за обозначаване на пътния участък, с пътен знак В-26 , както и за въведеното за съответния пътен участък ограничение на скоростта, като в случая скоростта е била ограничена до 70 км.ч. Липсата на данни за оповестяване на Заповед № РД-11-1065/27.10.2017г. за временна организация и безопасност на движението на обект: „Обезопасяване на участък от пътното платно (аварийна лента) на п.в. „М.“ при км. 46+266 на АМ „Т.“ - каквато се установява, че е налице в случая, не води до заличаване на дейността на касатора, а е друг вид нарушение. От значение за съставомерността на деянието на К. е дали тя е управлявала, в границите на разрешената скорост, а не дали заповедта, с която е въведена временна организация и безопасност на движението е била оповестена, по предвидения в закона ред.

Предвид изложеното, настоящата касационна инстанция намира, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на ЕФ, които налагат неговата отмяна, а нарушението е доказано от обективна и субективна страна, за което правилно е ангажирана административно наказателната отговорност на касатора.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменението чл.63, ал.3-5 от ЗАНН

/ДВ, бр.94 от 29.11.2019г./, искането на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 80 лева, съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX -ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №158983 от 27.07.2020 г., постановено по НАХД № 5458/2020 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Р. А. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи- С. сумата от 80 лв. разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.